

L'ofrena

Estic sol, completament sol.

Estic immers en una gran foscor, un lloc tenyit de negre, amb un aire polsegós.

No sé on soc, ni què hi faig aquí; no sé qui soc, ni què ha passat. L'únic record que tinc és el de la nit de castanyada. Sé que l'anava a celebrar amb els meus amics i també que sempre parlàvem del tema al sortir de l'institut. Estava molt emocionat i sabia que m'ho anava a passar bé.

Recordo que sortia de casa, sense por de les decoracions d'ovnis i zombies que guarnien les cases i els carrers.

Recordo... però ja no recordo res més des d'aquell moment.

He perdut la noció del temps, l'únic que sé és que ha passat molt de temps des que he obert els ulls dins d'aquesta penombra. Hores, fins i tot dies.

Minuts després, sento un sorollet, el típic grinyol de porta de metall oxidada, i al seu torn, un raig de llum m'il·lumina.

A causa de la sobtada lluminària, no hi puc veure durant uns segons, fins que a poc a poc, la meua vista s'hi va adaptant.

Quan puc començar a distingir el lloc on soc, veig que em trobo dins d'una espècie de capsa de metall, oxidada i amb floridura per tot arreu.

La curiositat m'envaeix quan veig el que hi ha fora de la capsa. És tot un passadís de miralls, i al sostre hi ha un sol llum penjant d'un petit cable.

Reuneixo el valor per sortir de la capsa, gatejant i espantat. M'adono que el llum del sostre no il·lumina tant com em pensava.

Em poso de peu. Puc distingir un cartell al fons del passadís i lentament avanço pel corredor.

Els miralls m'angoixen, sento que algú m'observa, i la petita llum del sostre no ajuda, perquè, justament, quan passo per sota seu, comença a amenaçar de fondre's i en aquell mateix moment sona un patapam. És com si algú hagués tancat una porta metàl·lica estrepitosament.

M'espanto i em dirigeixo corrent cap al cartell. Vull saber on soc, però sobretot vull sortir d'aquest lloc al més aviat possible.

Llegeixo al cartell: "Abandona tota esperança de vida aquí".

Una tremolor em comença a recórrer tot el cos i sento el mateix soroll de la porta metàl·lica, només que ara és més a prop i seguit d'un crit ofegat.

Uns segons després es tanca la porta de metall d'on jo havia sortit.

-No pot ser- Vaig pensar.

Sento tres copets a la meua esquerra, com si algú colpegés un mirall.

Hi miro inconscientment sense adonar-me del que fa el meu cos tremolós.

I llavors, el vaig veure.

Era un monstre negre, amb uns grans ulls blancs i un somriure pertorbador amb les dents plenes de sang.

Justament, en aquell moment, la petita llum acabava de vacil·lar i la foscor envaïa el passadís.

Crido, i intento trencar els miralls, però res d'això funciona.

A poc a poc, sento com uns tentacles s'enrotllen en el meu cosi com el seu alè s'apropa.

- Tú ets l'última ofrena de la nit de halloween. Felicitats...!- Diu balbejant mentre esquitxa sang de la seva boca al parlar. - Quina pena que no t'hagis pogut acomiadar dels teus amics...-Anuncia amb un riure agre i punyent.

M'alarmo.

-Què, els meus amics... què...?- Dic entre dents.

Vaig voler cridar, però ja era massa tard.

Ariadna Vidal Muñoz

3r B